

LBRIS

We know
books

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD

SECRET AGENT

6TH GRADER
ICE COLD SUCKERPUNCH

AGENT SECRET

ÎN CLASA A 6-A
CAPȘULA TIMPULUI

Ediție bilingvă
Ilustrații de David Lee

Traducere din limba engleză
de Andreea Roșeț

2023

Accastă carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite în mod ficțional. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, aflate în viață sau nu, este întâmplătoare.

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Andreea Sorescu
Tehnoredactare: Oana Aconstantinasei
Copertă: Silvia Olteanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EMERSON, MARCUS

Secret Agent 6th Grader: Ice Cold Suckerpunch = Agent secret în clasa a șasea: Capsula timpului / Marcus Emerson, Noah Child; il.: David Lee; trad.: Andreea Roșeț. – Ed. bilingvă. – București: Booklet Fiction, 2023

ISBN 978-606-9679-43-2

I. Child, Noah
 II. Lee, David (il.)
 III. Roșeț, Andreea (trad.)

821.111

SECRET AGENT 6TH GRADER: ICE COLD SUCKERPUNCH #2

Text Copyright © 2013 by Emerson Publishing House
 Illustrations Copyright © David Lee. All Rights Reserved.

© Editura Booklet Fiction, 2023, pentru prezenta ediție

*This one's for Kirby, Miah, Mary, and Nathan...
 Asta e pentru Kirby, Miah, Mary și Nathan...*

There I was on the rooftop of the school, looking over the side of the building as the *entire* squadron of hall monitors closed in behind me. I glanced over my shoulder, trying to estimate how much time I had before they caught me.

Ten seconds at best.

I was completely cornered without a single escape option. I leaned my head over the edge and saw the grass two stories down. There were groups of students clumped together over most of the schoolyard and parking lot, staring and pointing fingers at me. The wind picked up and blew my hair around, making my stomach queasy.

Iată-mă pe acoperișul școlii, uitându-mă peste marginea clădirii în timp ce tot batalionul supraveghetorilor se apropie de mine. Am aruncat o privire peste umăr, încercând să calculez cât timp mai am la dispoziție până să mă prindă.

Cel mult zece secunde.

Eram de-a dreptul încolțit, fără vreo cale de scăpare. M-am uitat peste margine și am văzut iarba, două etaje mai jos. Elevii se adunaseră în grupulețe, ocupând mai toată curtea școlii și parcarea, iar acum se holbau la mine și mă arătau cu degetul. Vântul s-a întetit, ciufulindu-mi părul, ceea ce mi-a provocat greață.

Looking to the sky, I did my best to push the dizzy feeling out of my body. If I stared at the clouds or something, maybe I could trick myself into thinking I *wasn't* on the rooftop of my school.

A small flock of flying birds caught my eye. I found myself wishing I had wings. How had my life come to this? I'm just a sixth grader in a boring school! My hobbies were video games, drawing, and blending into my surroundings! So how was it that every hall monitor was chasing after me? How was it that the principal wanted to throw me in detention for the rest of my life?

I gripped my hand around the canvas strap on my shoulder and pulled it tighter. The time capsule attached to the strap pressed against my shirt as it rose. The weight of the capsule surprised me. It was heavy – heavier than I expected, at least.

How could such a small container be the source of so much trouble?

I took a breath, listening to the footsteps of a hundred monitors circle behind me. I know, right? *A hundred monitors for me.* Seems like a bit of an overreaction for one kid...

But instead of being afraid, I smiled, confident that even a *hundred* of 'em couldn't stop me.

My name is Brody Valentine, and this is the story of the best *and* worst day of my entire life.

Uitându-mă la cer, am făcut tot posibilul să-mi alung senzația de amețală. Dacă m-aș holba la nori sau ceva de genul ăsta, poate că m-aș putea păcăli că nu sunt pe acoperișul școlii.

Un stol mic de păsări mi-a atras atenția. M-am pomenit dorindu-mi să fi avut aripi. Cum de ajunsese viața mea în punctul ăsta? Sunt doar un elev de-a șasea dintr-o școală plicticoasă! Hobbyurile mele sunt jocurile video, desenul și să nu ies în evidență! Cum se făcea atunci că eram urmărit de toți supraveghetorii? Cum de voia directorul să mă azvârle în detenție pentru tot restul vieții?

Am apucat cureaua de pânză de pe umăr și am tras-o, ca s-o strâng mai bine. Când s-a ridicat, capsula timpului, agățată de curea, mi s-a lipit de tricou. Greutatea ei m-a surprins. Era grea – mai grea decât mă așteptasem, oricum.

Cum putea un recipient atât de mic să fie sursa atâtor neazuri?

Am tras aer în piept, ascultând pașii a o sută de supraveghetori făcând cerc în jurul meu. Da, pe bune acum. *O sută* de supraveghetori, doar pentru *mine*. Pare cam mult pentru un singur puști...

Dar, în loc să-mi fie frică, le-am zâmbit, încrezător că nici măcar *o sută* de-ai lor n-o să mă poată opri.

Numele meu e Brody Valentine, iar aceasta e povestea celei mai bune și a celei mai proaste zile din viața mea.

It started earlier that morning. I missed the bus so my dad had to drop me off at school, which actually meant that I was a little early since my bus was always late. With the extra few minutes I had to spare, my dad gave me a couple bucks so I could eat breakfast in the cafeteria before school started.

“Two dollars enough, Brody?” my dad asked through the rolled down window of his car.

“Yeah,” I replied, stuffing the dollar bills into my front pocket. “It’ll be fine.”

My dad smiled at me. “Put that in your wallet!”

“I will,” I said, “but my wallet is in my *locker* so I’ll have to grab it from there first.”

“Why don’t you carry it around?” he asked.

“I don’t know,” I replied, trying to think of a nicer way to say that the wallet was uglier than a goat’s butt. It was made of white leather and had little metal spikes that lined the outside of it. At the center of the spikes was a red “X” that my dad drew with a marker. He said it was punk rock, but I thought it looked like something a vampire would carry. “I just don’t think about it after I toss it in my locker.”

I saw my dad shrug his shoulders. “Well, get used to it,” he said, and then he playfully added, “That’s part of growing up!”

I smirked. A leather vampire wallet was part of growing up?

“Have a good day,” my dad said. “Try not to break too many hearts, *Mr. Valentine*, okay?”

I hated when he joked about our last name like that. Just because it’s “Valentine” didn’t automatically make me smooth with the ladies. I shot him a thumbs-up and groaned. “Roger roger. Ten-four. Copy that.”

Totul a început în dimineața aceea. Am pierdut autobuzul, așa că tata a trebuit să mă ducă la școală, ceea ce înseamnă că am ajuns un pic mai devreme, din moment ce autobuzul întârzie mereu. Cum aveam câteva minute în plus, tata mi-a dat doi dolari, ca să iau micul-dejun la cantină înainte de ore.

— Îți ajung doi dolari, Brody? m-a întrebat el din mașină.

— Da, i-am răspuns, îndesându-mi bancnotele în buzunarul din față. E-n regulă.

— Pune-le în portofel! mi-a zis tata, zâmbindu-mi.

— O să le pun, dar portofelul e în *dulap*, așa că trebuie să-l iau de-acolo mai întâi.

— De ce nu-l ții la tine? a insistat el.

— Nu știu, am răspuns eu, încercând să mă gândesc la un mod mai drăguț de a spune că portofelul e mai urât decât fundul unei capre.

E din piele de culoare albă, cu ținte mici de metal pe margine. La mijloc e un „X” roșu, pe care l-a desenat tata cu un marker. A zis că îi dă un aspect punk-rock, dar mie mi se pare că arată ca un lucru pe care l-ar folosi un vampir.

— Pur și simplu nu mă mai gândesc la el după ce-l arunc în dulap.

— Ei bine, obișnuiește-te cu el, a zis tata, ridicând din umeri, după care a adăugat pe un ton jucăuș: Face parte din procesul de maturizare! Am zâmbit. Un portofel de piele pentru vampiri făcea parte din procesul de maturizare?

— Să ai o zi bună, mi-a zis tata. Încearcă să nu frângi prea multe inimi, *domnule Valentine*, bine?

Urăsc când face glume pe seama numelui nostru de familie. Doar pentru că ne cheamă „Valentine” nu înseamnă că mă și pricep la fete. Am ridicat degetul mare, bombănind.

— Recepționat, recepționat. Am priceput.

My dad rolled up the window and peeled out of the parking lot. I'm not sure if it was on purpose to make me think he was cool or if it was an accident because he wasn't too great with a clutch. Anyway, it would've been embarrassing if there were any other students outside, but since I was early, there weren't. Lucky me.

I walked up to the front doors of the school and glanced at the sign looming overhead. As a sixth grader at Buchanan School, I had walked under this sign every day since the first day of kindergarten, but never really looked at it until that moment.

The "B" at the beginning of "Buchanan" was nearly twice as big as my head. The rest of the letters were about half that size. As I studied the letters, I noticed the last "n" looked wonky, almost as if it wanted to run away. Oh well.

A ridicat geamul și a ieșit cu viteză din parcare. Nu știu dacă a făcut-o intenționat, ca să cred eu că e un tip cool sau dacă a fost din greșeală, pentru că nu se pricepe să apese ambreiajul. Oricum, ar fi fost jenant dacă mai erau și alți copii pe-afară, dar, pentru că era devreme, locul era gol. Norocul meu.

Am pornit spre intrarea în școală și am aruncat o privire spre semnul care atârna deasupra mea. Sunt elev într-a șasea la Buchanan, așa că am trecut pe sub semnul ăsta în fiecare zi încă din prima zi de grădiniță, dar nu-l privisem niciodată cu atenție până atunci.

„B”-ul de la începutul cuvântului era aproape de două ori mai mare decât capul meu. Celelalte litere erau aproape jumătate cât ea. În timp ce le studiam, am observat că ultimul „n” părea strâmb, de parcă ar fi vrut s-o ia la goană. Eh, ce să-i faci!

That's what you get when you go to a school that doesn't really care for things like "maintenance."

After I stepped through the front doors, I immediately made my way toward the kitchen. I decided to skip my locker, which meant my wallet would have to stay in there for the time being. I didn't mind. The spikes made that thing uncomfortable in my back pocket anyway.

There were a couple kids in the breakfast line so I grabbed a tray and took my place behind them. As I looked over what the kitchen was serving for breakfast, I overheard some of the kids talking.

"That time capsule is getting dug up this morning, isn't it?" a boy asked.

"That's right, I forgot all about that," replied the girl he was talking to. "They're doing it right after the bell rings, aren't they?"

"Yeah," the boy said, pointing to a spot behind her. "And it's gonna get broadcast all over the school's television system."

I glanced over my shoulder looking at the television he was pointing at. Hanging from the wall was one of the large LED televisions Buchanan School used to make announcements. On the screen was a slideshow switching between images of sports games and random reminders of when a certain club was going to meet. I imagined the video of Sebastian playing on the screen and then chuckled quietly to myself.

It's only been a week since Sebastian was busted for the candy scandal, but he was already back at school. He got two days of detention for it, but since our school has a "three strikes" policy, he was still allowed to be the president of Buchanan. I guess that means he can perform two more "random acts of evil" before they decide he's not fit to be

Așa e când mergi la o școală unde nu prea le pasă de chestii ca „lucrările de întreținere“.

Am intrat pe ușă și m-am îndreptat imediat spre bucătărie. Am decis să nu mă opresc la dulap, așa că portofelul trebuia să rămână acolo pentru moment. Îmi convenea. Și-așa mă incomodau țintele când îl țineam în buzunarul de la spate.

Erau deja câțiva puști la coada pentru micul-dejun, așa că am luat o tavă și m-am pus în spatele lor. Pe când mă uitam să văd ce urma să ni se dea la micul-dejun, am auzit niște copii vorbind.

— Capsula aia a timpului o să fie dezgropată în dimineața asta, nu? a întrebat un băiat.

— Așa e, uitasem, i-a răspuns fata căreia i se adresase. Imediat ce sună clopoțelul, nu-i așa?

— Da, a încuviințat băiatul, arătând cu degetul către un loc din spatele ei. Și o să ruleze pe toate televizoarele școlii.

M-am uitat peste umăr la televizorul spre care arăta. Pe perete era agățat unul dintre televizoarele mari cu LED la care școala Buchanan obișnuia să facă anunțuri. Pe ecran rula un colaj cu imagini de la meciuri, combinate cu anunțuri aleatorii care-ți aminteau când urmau să se întrunească diverse cluburi. Mi-am imaginat filmulețul cu Sebastian apărând pe ecran și am chicotit încetișor.

A trecut abia o săptămână de la scandalul cu dulciurile și de la prinderea lui Sebastian, dar deja se întorsese la școală. Primise două zile de detenție drept pedeapsă, dar, cum politica școlii permite „trei greșeli“, i s-a dat voie să rămână președintele școlii Buchanan.

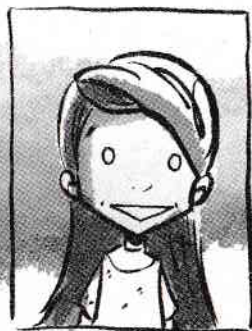
Bănuiesc că asta înseamnă că mai poate înfăptui încă „două acțiuni diabolice“ înainte ca ei să decidă că nu este

leader or something? Oh well, right? Not much I can do about it now, and actually there's not much I *want* to do about it anymore. Getting involved in the candy scandal was *more* than enough excitement for me.

It's strange to think the whole thing only took place a week ago. Sebastian was selling overpriced candy to the students of Buchanan. Most of the operation took place in the lower level of the school, which is also known as "the dungeon." I found a video of him talking about his plans and played it through the television system so everyone would know how much of a turd that kid was.

AGENT LINUS

AGENT MADDIE

But I didn't do it alone. There were two kids that got me caught up in that whole mess. A boy named Linus, and a girl named Maddie. The two claim they work for a secret agency located somewhere in the school, and after the events of last week, I don't doubt them for a second.

Did it completely change my life and flip it upside down? Nope. Mostly because nobody even knew it was happening. The only thing anyone saw was a video

potrivit ca lider? Asta e, nu-i așa? Nu pot face mare lucru în privința asta și, de fapt, nici nu mai *vreau*. Mi-a ajuns implicarea mea în scandalul cu dulciurile.

Ce straniu că toată treaba asta s-a petrecut abia cu o săptămână în urmă. Sebastian le vindea dulciuri la suprapreț elevilor de la Buchanan. Operațiunea se desfășura în mare parte în subsolul școlii, cunoscut și ca „temnița“. Am descoperit un videoclip cu el în care își detalia planurile și l-am difuzat prin televizoarele școlii, ca să afle toată lumea ce nașpa e puștiul ăsta.

AGENT LINUS

AGENT MADDIE

Dar nu am făcut-o de unul singur. În tărășenia aia m-au băgat doi puști. Un băiat pe nume Linus și o fată pe nume Maddie. Ei pretind că lucrează pentru o agenție secretă care-și are sediul undeva prin școală și, după evenimentele de săptămâna trecută, nu mă îndoiesc nici măcar o clipă că spun adevărul.

Mă întrebi dacă episodul ăsta mi-a schimbat complet viața și mi-a dat-o peste cap? Nu. În mare parte pentru că nimeni nu știa ce se petrece. N-au văzut decât un videoclip

that started playing by itself at the end of the day. I'm pretty alright with that though. I'm a bit of a loner at this school – not cool, not *uncool*, but somewhere in the middle, which makes me more invisible than you'd think.

Once sixth grade started, everyone began separating into different groups while I sort of stayed in my own little world. There are other kids I talk to now and again, but I seriously doubt they'd know my name if you asked them. It's cool though. It doesn't bother me if I don't think about it.

Anyway, right after that mess with Sebastian ended, Linus handed me a business card that had an inkblot of a raven with the numbers 17 and 4 in roman numerals on it. He said if I was interested in what they were offering, I could find them there, which meant if I wanted to join their secret agency, I would have to solve the puzzle on the card.

I haven't tried to figure out the clue on the business card yet, but it's still in my wallet. I wanted to take it easy before deciding whether or not to follow through. It was a crazy and exhausting thrill ride that I couldn't say I'd like to experience ever again.

...But it doesn't seem to matter where I *hide* from trouble because trouble is super good at *finding* me.

After grabbing an orange juice and a biscuit, I stepped into the cafeteria and scanned the room for a seat. Even though it was early, there were still plenty of students who were already at school. I guess a few of them have clubs or morning basketball practice they have to be at. I hope to have an ounce or two of athletic ability someday so I could be one of those kids at practice, but I think I need to fill out my scrawny little body first or I'll likely break a bone.

care a început să ruleze de la sine la finalul zilei. Dar nu mă deranjează. La școală sunt un singuratic – nici cool, nici jalnic, ci undeva la mijloc, ceea ce mă face să fiu și mai invizibil decât s-ar putea crede.

Odată ce am început clasa a șasea, toată lumea s-a împărțit în biserițe, dar eu am rămas în propria mea lume. Mai sunt copii cu care vorbesc din când în când, dar mă îndoiesc că știu cum mă cheamă dacă îi întreb. Dar nu-i nimic. Nu mă deranjează, dacă nu mă gândesc la asta.

În fine, fix după ce s-a încheiat treaba cu Sebastian, Linus mi-a dat o carte de vizită cu o pată de cerneală în formă de corb și cu numerele șaptesprezece și patru scrise cu cifre romane. Mi-a zis că dacă mă interesează ce-aveau ei să-mi ofere, îi găseau acolo, adică dacă voiam să mă alătur agenției lor secrete trebuia să rezolv enigma de pe cartonaș.

Încă nu am încercat s-o rezolv, dar am cartea de vizită în portofel. Mi-am propus să o iau ușurel înainte să mă hotărâsc dacă vreau sau nu să mă implic mai departe. Fusese o aventură captivantă, dar nebunească și obositoare, pe care nu pot să zic că mi-ar plăcea s-o repet.

...Dar se pare că nu contează unde *mă ascund* de belele, pentru că belelele se pricep de minune să *mă găsească*.

Mi-am luat un suc de portocale și un biscuit, am intrat în cantină și m-am uitat după un loc. Deși era devreme, se adunaseră deja destul de mulți elevi la școală. Probabil că unii fac parte din vreun club sau au antrenamente matinale de baschet la care trebuie să participe. Sper ca într-o zi să am și eu măcar un dram de pregătire athletică, ca să fiu și eu unul dintre cei care se antrenează, dar cred că mai întâi e nevoie să mai pun ceva carne pe corpul meu sfrijit, altfel probabil mi-aș rupe vreun os.